

k přihlášce v ověřených opisech, byly ony přírážky obecní k převodnímu poplatku vyměřeny podle povolení ministerstva financí ze dne 11. dubna 1922, daného na základě ustanovení § 10 zákona ze dne 6. února 1920, čís. 114 a § 33 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. Podle posléz uvedeného ustanovení zákona (odst. 4) platí o osobním a věcném ručení a o promlčení obecních přírážek k převodnímu poplatku zákonná ustanovení o státním poplatku obdobně. Platební rozkazy na přírážky jsou datovány 24. února 1925, 5. února 1925, 9. prosince 1924, a 6. srpna 1926. Placení poplatků uloženo bylo do 14 dní. Výsadní právo zástavní promlčuje se tedy obdobně jako podle čl. III shora již uvedeného ministerského nařízení ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák. ve třech letech od doby, kdy měl poplatník přírážky zaplatiti, tedy po uplynutí čtrnáctidenní lhůty od doručení platebního příkazu. Podle toho nezaniklo výsadní právo zástavní pro řečené přírážky do dražby, 14. prosince 1927, tříletým promlčením a byla úhrada právem přikázána.

Rovněž neprávem si stěžuje Městská spořitelna v B., že byla daň z vodní síly s přísl. přikázána ve výsadním pořadí proto, že v přihlášce bylo žádáno jen o hotové zaplacení, nikoliv o přikázání ve výsadním pořadí. I když se v přihlášce okresní finanční ředitelství neodvolávalo na pořadí výsadní, bylo účtováno zaplacení ve výsadním pořadí při rozvrhu a o něm bylo jednáno. Daň z vodní síly požívá zákonného zástavního práva na díle samém (§ 11 zákona z 12. srpna 1921, čís. 338 sb. z. a n.). O přednosti tohoto zákonného práva zástavního platí všeobecné předpisy o jiných daních. Podle § 216 ex. ř. požívají zákonného zástavního práva nedoplatky daní, z nemovitosti placených, a to ve výsadním pořadí před pohledávkami knihovními (§ 216 čís. 2 a čís. 4 ex. ř.). Ježto zákon (§ 11 zákona o dávce z vodní síly) pokládá tuto dávku z vodní síly za dávku tížící samo dílo, tedy nemovitost, požívá výsadního pořadí jako nedoplatek daně z nemovitosti.

Čís. 9315.

Učební smlouva ujednaná nezletilcem s přivolením poručníka nevyžaduje schválení soudu.

(Rozh. ze dne 26. října 1929, R I 590/29.)

Nezletilý poručenec byl na učení u Jana L-a, majitele knihtiskárny. Bez svolení učebního práva přestoupil do učení u majitele knihtiskárny Aloisa K-a. P o r u č e n s k ý s o u d schválil učební smlouvu mezi mateřskou poručnicí nezletilce a Aloisem K-em, odmítl však žádost poručnice o vydání nahražujícího svolení učebního pána k přestupu do učení u Aloisa K-a. K rekursu Jana L-a zrušil rekursní soud napadené usnesení a odmítl pro nepříslušnost soudu žádost o schválení učební smlouvy a o vydání nahražujícího svolení učebního pána k přestupu nezletilce do učení u Aloisa K-a. D ů v o d y: Právem vytýká rekurent napadenému usnesení, že se soud neměl v nesporné cestě s touto

věci zabývati. Učební smlouva mezi učedníkem a živnostníkem může býti učiněna, je-li učedník nezletilý, platně i jím samým a jest tím více platnou, když zákonný zástupce v tomto případě mateřská poručnice, ji podepíše (rozh. ze dne 25. února 1914, Cr IV 1345/14, sbírka rozh. čís. 2383 z roku 1915). Z ustanovení § 99 živ. ř. plyne, že k platnosti smlouvy o učení není potřebí schválení soudem poručenským ohledně nezletilého Bohumíra K-a, nýbrž že majitelé živností mají sami učební smlouvy přihlašovati u společenstva, jehož jsou sami členy. Živnostník jest podle § 99 poslední věta živ. řádu, přijímaje učedníky vázán předpisy živnostenského řádu, a nedodržení jich má v zápětí tresty naznačené v § 133 a) živn. ř., takže učedník nemůže vzíti úhony a jest o jeho zájmy zákonem dostatečně postaráno. Jest tudíž nezletilec s dostatek chráněn předpisy živnostenského řádu před škodou ze smlouvy učební a proto, učiní-li učební smlouvu s přivolením své mateřské poručnice, nelze mluvit o zvláště důležitém jednání ve smyslu § 233 obč. zák., jež by vyžadovalo schválení soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu poukázav k důvodům rekursního soudu.

Čís. 9316.

Úmluvou, podle níž má býti sporná věc rozhodnuta rozsudím, není vyloučen pořad práva. Byla-li taková sporná věc přes to vznesena na řádný soud, jde o nepříslušnost řádných soudů.

Má-li smlouva o rozsudím býti účinnou pro strany určitého sporu, musí býti sjednána mezi nimi a nestačí, že ji snad sjednaly jiné osoby účastněné nějak na právním poměru, tvořícím základ sporu. Smlouva o rozsudím nepřechází na singulárního nástupce v právním poměru.

(Rozh. ze dne 26. října 1929, R I 759/29.)

Josef P. uzavřel s K-em jakožto majitelem svěřenského panství pachtovní smlouvu o mlýně. V pachtovní smlouvě (čl. XIV) bylo ujednáno, že spory rozhodnou znalci a, kdyby se znalci o sporné věci neshodli, že si zvolí třetího za předsedu a že ostatně platí c. ř. s. o smlouvě rozhodčí, zejména, že výrok rozhodčí o stavu propachtovaných objektů a o výši odškodného jest pro obě strany závazným. Proti žalobě právního nástupce K-ova (kupitele panství) o odškodnění z pachtovní smlouvy namítl žalovaný Josef P. nepřípustnost pořadu práva vzhledem k čl. XIV pachtovní smlouvy. S o u d p r v é s t o l i c e námitce vyhověl a žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu po zákonu jednal a vydal nové rozhodnutí. D ů v o d y: Z ustanovení čl. XIV smlouvy patrno, že strany smlouvu uzavřevši pro spory z pachtovního poměru vyloučily řádné soudy a přenesly rozhodování na rozhodce (§ 577 c. ř. s.). I kdyby tudíž názor prvního soudu byl správným, měl žalovaný vznést námitku nepřípustnosti pořadu práva a první soud měl rozhodnouti o této námitce,